

‘Otra vuelta de tuerka’ a Compromís

El cercle virtuós que Compromís pensava arredonar amb Podem s’ha acabat convertint en un cercle viciós que ha deixat al descobert les costures de la coalició.

Aquesta és la intrahistòria d’unes converses que vénen de molt lluny però que es van allargar fins a l’últim minut.

Reportatge de Víctor Maceda

EFE

Per fi, ja era hora! A la part superior de la pantalla, el cercle de color verd amb el telefonet en el mig, i al costat, les quatre paraules que esperava llegir de feia hores: “Missatge de Íñigo Errejón”.

Mónica Oltra havia pujat a l’AVE que la transportava fins a Madrid sense saber si finalment es veurien les cares. Era l’11 d’octubre del 2014, dissabte, i li havien programat un dinar amb ell, però Errejón no responia les trucades ni els missatges en què ella li demanava de confirmar la cita. Eren els dies en què la cúpula de Podem levitava.

Malgrat tot, la vespra, Oltra va decidir que compraria aquell bitllet d’anada i tornada. Va pensar que, si no, visitaria el museu Thyssen o passejaria per Lavapiés. De fet, qui havia organitzat la trobada no era qualsevol, sinó una persona amb bons contactes al nucli fundador del nou partit, algú que ella coneixia de les sessions de psicoanàlisi, una pràctica que l’apassiona.

La motivació era sobretot metodològica. Mónica Oltra volia esbrinar de quina manera pot contribuir el discurs analític al canvi polític, i en concret, la forma com la dreta ha sigut capaç de construir un imaginari que costa tant de desmuntar. Abans d’eixir de casa, això sí, va retallar l’enquesta de Metroscopia que *El País* havia publicat dijous, Nou d’Octubre, que deixava el PP valencià amb 32 escons, el PSPV-PSOE amb 29, Podem amb 17, Compromís amb 14, i Esquerra Unida, amb 7. Un tomb electoral en tota regla.

Errejón va convocar-la a l’estació de metro d’Ópera, al davant del Teatro Real. Van dinar amb calma, però no van connectar. Encara que Mónica Oltra segurament hauria preferit conversar amb Pablo Iglesias, no va desapropiar l’ocasió de posar damunt la taula les dues pàgines de diari que guardava a la cartera.

“Aquesta enquesta diu que vosaltres i nosaltres, junts, podem derrotar el PP i governar la Generalitat”, li va insinuar ella,

que a més, figurava com la líder millor valorada, però Errejón va contestar-li que l’objectiu de Podem eren el Congrés dels Diputats i la Moncloa, no el País Valencià. “És ara o mai, Mónica, és ara o mai”.

Ara o mai. Ara o mai. Ara o mai... Com podia haver-li dit això? “Si jo, quan vaig entrar en política, haguera dit ‘ara o mai’, no estaria en política”, va replicar-li ella, i com a targeta de visita, va deixar-li una frase amenaçadora: “Potser no us interessa un acord, ho respecte. Ara bé, t’avise que jo jugaré aquest partit, i aniré per totes”. Va marxar contrariada, però de tornada, des del tren, va enviar-li un missatge en què li agraià la trobada. I en català, Errejón li va escriure: “Moltes gràcies a tu, companya!”.

Aquell va ser la primera reunió seriosa d’Oltra amb un dirigent de Podem. Pablo Iglesias li havia telefonat set mesos abans, quan la formació –una plataforma, llavors– acabava d’encetar el seu procés de primàries a les eleccions europees. Ella sempre ha negat que la convidara a

participar-hi. Assegura que van limitar-se bescanviar els números per quedar a Madrid o a València, una cita *sine die* que no es celebraria a curt ni a mitjà termini.

Van coincidir al plató de *La Sexta Noche*, l'espai de debat polític –de gran audiència– que aquesta cadena programa la nit de dissabte. Va ser el 19 de juliol, i l'experiència tampoc no li va resultar gratificant. Iglesias concentrava totes les mirades: la tertúlia va començar a les 21.30 hores i ella no va poder intervenir per primera vegada fins les 23.15 hores. Van saludar-se per primera vegada en una pausa publicitària.

Els efectes del tsunami

Prop de dos mesos abans, el 25 de maig, s'havien obert les urnes de les eleccions al Parlament europeu, i el *tsunami* Podem –1,2 milions de vots, traduïts en cinc eurodiputats– havia entusiasmat Oltra, que va afanyar-se a felicitar Iglesias a través d'un missatge privat a Twitter. Tres setmanes després, el 12 de juny, coincidint amb la seua suspensió temporal com a diputada de les Corts valencianes, ell li retornava la cortesia, també a Twitter, per bé que públicament: “Una vergüenza la suspensión de @monicaoltra en las Cortes valencianas. Qué miedo tienen algunos a los que dicen la verdad y son valientes”.

Al País Valencià, Podem (8,4%) havia superat Compromís (8,1%), un cop dur per a la coalició integrada pel Bloc Nacionalista Valencià, Iniciativa del Poble Valencià, Verds-Equo i els adherits, agrupats al voltant del col·lectiu Gent de Compromís. A la Facultat de Ciència Política de la Universitat Complutense de Madrid, la placenta violeta, Compromís va passar a ser conegut com el partit “pre-Podem” per excel·lència, fins al punt que es va arribar a estudiar la possibilitat de concórrer units –conjuntament amb la Chunta Aragonesa i alguna força més– a les eleccions europees. A Saragossa va haver-hi una reunió que no va acabar de quallar.

No obstant això, aleshores alguns ideòlegs del Bloc ja van apostar molt fort per mancomunar esforços de cara a les

eleccions valencianes del 2015. “Amb ells, copariem tot l'espai electoral de ruptura i superariem el PSOE”, afirmaven, i tant l'enquesta del Nou d'Octubre com els resultats d'enguany s'encarregarien de donar-los la raó. Però el fet cert és que Errejón va dir-li a Oltra que no en volia saber res, i l'assemblea ciutadana estatal, a la tardor, va decidir que Podem es presentaria amb la seua denominació, i en solitari, a les eleccions autonòmiques. Només hi hauria una excepció: Catalunya.

El més explícit de tots va ser Enric Morera, secretari general del Bloc, la formació majoritària de les que cohabitaven a Compromís. Quatre dies abans del Nou d'Octubre, el dia 5, en una entrevista al diari *Levante*, va plantejar de bastir una plataforma àmplia, que incloguera Podem i fins i tot Esquerra Unida, per tal que la tanca electoral del 5% no malbaratara el canvi polític. “Les primàries amb quotes són un entrebanc per fer més gran Compromís i estan fora dels nous temps”, asseverava. “Si no apliquem a casa allò que demanem a les institucions, serem uns hipòcrites. Si demanem participació, transparència i igualtat, hem d'aplicar-ho a casa nostra”, continuava, en una crítica oberta a les anomenades “reserves de pluralitat”, que sobreponderaven les altres tres potes de la coalició en detriment del Bloc. Morera exigia un reglament “absolutament democràtic, sense reserves ni quotes”, el punt de fricció que encallava l'aprovació del reglament de primàries per a les eleccions valencianes, un *revival* d'una altra negociació traumàtica: la del reglament de les primàries europees, consensuat *in extremis* uns pocs mesos abans.

La tensió al si de Compromís ja era gran, i Morera, a més, va esbossar la proposta de manera unilateral. A Oltra li agradava la idea de fer pinya amb Podem, però es va quedar descol·locada. “Enric va traçar una estratègia tan agosarada com aquella sense consultar-la a les bases, i ningú no li va retreure res”, explica una font d'Iniciativa, partit en què la idea de Morera va generar bastant de renou.

El 15 de novembre del 2014 va celebrar-

se l'acte de proclamació de la primera direcció –el consell ciutadà estatal– de Podem. Mónica Oltra va assistir-hi com a convidada al costat d'Alexis Tsipras, Ada Colau i representants de la CUP, del Sindicat Andalús de Treballadors i uns altres col·lectius. Iglesias va saludar-la com a “referent de la lluita contra la corrupció”, i el teatre Nuevo Apolo de Madrid es va posar dret i va retronar d'aplaudiments.

Una sensació diametralment oposada a l'experimentada tot just una setmana després, en el consell general de Compromís que havia de ratificar el reglament de primàries. Cansats de tanta discussió, alguns membres marxen cap a casa i la votació no reuneix el 66% dels vots afirmatius necessaris. És el moment de màxima tensió a la coalició, resolt amb uns retocs mínims i l'aprovació –telemàtica– els dies 2 i 3 de desembre. Compromís va ser la darrera força a convocar les seues primàries, però el 31 de gener Oltra és proclamada candidata a la presidència de la Generalitat. El possible rival en aquesta cursa, Enric Morera, va preferir no prendre-hi part.

'Ave', Mónica

La nit del 24 de maig del 2015 és la del canvi polític llargament desitjat. Mónica Oltra està feliç. Sap que serà part important del nou Consell i capitalitzarà l'èxit obtingut: 456.000 vots, 175.000 més que Podem, que segons totes les enquestes, havia de quedar clarament per davant de la coalició. Amb tot, Compromís queda a 50.000 vots dels socialistes, i a Oltra li ve a la ment el dinar amb Errejón i la frase que li va dir: “Aquesta enquesta diu que vosaltres i nosaltres, junts, podem derrotar el PP i governar la Generalitat”. És ben conscient →

**OLTRA VA PROPOSAR
ERREJÓN D'UNIR
ESFORÇOS AL PAÍS
VALENCIÀ, PERÒ ELL
VA REBUTJAR-HO**

→ que serà molt difícil convèncer Ximo Puig. Sí, el PSPV ha baixat de 33 diputats a 23, i Compromís, ha pujat de 6 a 19, però no estarà disposat a cedir-li la presidència.

El 2 de juny, tres valors emergents del Bloc esperen Mónica Oltra en una cafeteria de l'estació de l'AVE de Pintor Sorolla. Ella està molt cansada, ha dormit poquíssim la setmana posterior a les eleccions. Arriba de Madrid, on ha assistit a *Las mañanas de Cuatro*, i allà l'esperen Àgueda Micó, secretària d'organització, i Fran Ferri i Vicent Marzà, que van arrasar a les primàries i en pocs dies esdevindran dos pesos pesants: el primer, síndic del grup parlamentari, i el segon, conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport. Un trident de present i futur que li transmet tot el seu suport perquè derrote Puig en el *tour de force* per la presidència.

Micó, Ferri i Marzà li recomanen que segelle amb Antonio Montiel, el secretari general de Podem al País Valencià, una aliança que barre el pas de Ximo Puig a la presidència, un acord que tinga continuïtat més enllà de la investidura. Compromís i Podem sumen 32 diputats, i el PSPV, 23. Ella els ho agraeix, però torna a estar estranyada. Vuit mesos abans, Morera demanava un pacte preelectoral amb Podem, i ara, tots tres, un altre de blocatge a les Corts.

"Doncs mireu, vinc de parlar amb l'*Amado Líder*", els confessa ella, que ha aprofitat la visita a Madrid per mantenir el dinar pendent de feia més d'un any. "Per entendre bé els de Podem, has de veure *Ju-ego de tronos*", li havia avisat alguna gent, i el cas és que Iglesias, així que es van trobar al restaurant, va preguntar-li a Oltra si era una seguidora de la sèrie.

Són 50 minuts escassos, però Pablo

L'ESTRATÈGIA ÉS MOLT CLARA: FAGOCITAR PODEM I INVESTIR OLTRA PRESIDENTA EL 2019 O ABANS

Iglesias es mostra taxatiu: "Mónica, la presidenta has de ser tu, no afluixes", i li posa en safata els 13 vots de Podem. A ella, ja li agrada escoltar-ho, perquè la vespra, en arribar a la primera reunió trilateral amb Puig i Montiel, ha proclamat que representa "32 diputats amb un programa molt semblant", una *apropiació* que ha molestat el líder valencià de Podem. Però ara, a Madrid, Iglesias li garanteix que pot disposar d'aquests 13 escons, i Oltra li respon amb el mateix argumentari que va fer servir amb Errejón, però conjugat en passat: "Junts, hauríem derrotat el PP i hauríem governat la Generalitat".

Ara bé, igual com Errejón, el número 1 de Podem només pensa en la contesa estatal. Li proposa d'anar-hi de bracet, una vegada que les limitacions de la formació han quedat clares: a cap de les 14 autonomies on hi ha hagut eleccions, Podem no ha superat la tercera plaça. Per contra, ha reeixit a l'àmbit municipal, on ha pres part de plataformes d'unitat popular a ciutats com Madrid, Barcelona, Saragossa, la Corunya, Cadis o Compostel·la, cosa que li permet de tenir alcaldes afins.

En aquell dinar, Oltra li diu a Iglesias que a la piscina de Compromís, hi ha prou aigua per explorar una candidatura conjunta, però posa com a condició que les converses es desenvolupen a València, amb representants valencians de Podem. "Només caldria", admet ell, i poques setmanes després, quan resten menys de sis mesos per a les eleccions, l'executiva de la

coalició aprova l'inici oficial de les converses. "És insultant que alguns hagen entès aquest acord com una qüestió personal de Mónica, perquè en realitat, la gran majoria de Compromís hi era procliu", relata una font del seu cercle de confiança.

L'estratègia és molt clara. Fagocitar Podem, que al País Valencià compta una estructura molt feble, i conformar una força més potent que el 2019 –o abans, si hi haguera avançament electoral– supere els socialistes i permeta investir-la presidenta de la Generalitat. El primer *round* és el 20 de desembre, perquè una victòria clara sobre el PSOE incomodaria Puig i reforçaria –encara més– Oltra.

El yin i el yang

Si la predisposició a coalitzar-se amb una formació d'abast estatal era tan favorable i la decisió resultava tan transcendent, per què no s'ha optat per una consulta oberta a tota la militància –3.000 afiliats del Bloc, 400 d'Iniciativa, 200 de Verds-Equo i els 900 d'adherits a Gent de Compromís– ni s'ha refrendat l'acord en el consell general de Compromís, que aplega més de 400 membres?

Dues expressions *marca de la casa*, el yin i el yang d'Iniciativa, sintetitzen la resposta: "la tirania de la majoria", en sentit negatiu, i "l'àmbit de sobirania", en sentit positiu. És a dir, la majoria no pot imposar els seus criteris sense comptar amb el suport d'alguna de les altres parts, i que cadascun dels tres partits és autònom de

REUNIONS I MÉS REUNIONS. Al costat, l'executiva de Compromís del 20 d'octubre, en què el Bloc va ser una pinya contra la coalició Compromís-Podem-És el Moment que Iniciativa havia negociat amb Podem. A sota, el consell nacional del Bloc del 24 d'octubre, i a la dreta, Enric Morera amb els representants de les entitats cíviques, el 2 de novembre.

FFF

PRATS I CAMPS

la resta. Compromís no existeix, és soluble. Quan hi ha eleccions, les tres formacions que integren la coalició han d'acudir a la Junta Electoral per formalitzar-la de nou. Molts perceben Compromís com una unitat, però és la suma d'uns interessos sindicats que es tramiten al registre a cada convocatòria.

Els resultats tan positius del 24 de maig, amb l'accés als governs de la Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament de València i tants consistoris més, va omplir d'autoestima els militants del Bloc Nacionalista Valencià, que es fregaven els ulls i els costava de creure's-ho. L'erosió progressiva de Podem a les enquestes, algunes patinades d'Iglesies i la condició de força espanyola, va generar un corrent intern de contestació a l'acord amb Podem que cada cop va agafar més embranzida.

El manifest "Per una veu pròpia a les Corts generals", impulsat al juliol pels militants Roger Mira i David Navarro, va ser el trampolí. Va recollir 1.800 signatures de simpatitzants i afiliats -incloent-hi les d'alcaldes de municipis com Sagunt, Sueca, Oliva o Tavernes de la Vallidigna, entre més- que reclamaven que Compromís lluitara per aconseguir un grup parlamentari propi valencià al Congrés, sense haver d'unir-se a Podem. A començaments de l'agost, en ple estiu, la direcció del Bloc va convocar una consulta -de caràcter no vinculant- per copsar-ne els ànims. Amb una participació escassa, del 26%, 515 persones avalaven l'executiva per negoci-

ar, amb la resta de forces de Compromís, una entesa de més ampli espectre, i 257 hi votaven en contra.

L'11 de setembre, l'eurodiputat Jordi Sebastià, que s'havia adherit al manifest de Mira i Navarro, va expressar les seues temences: "M'espanta un pacte amb Podem", reblava, i clamava per enfortir Compromís com a projecte "valencià i valencià". Enric Morera, en una entrevista a EL TEMPS, havia garantit dies abans que Compromís no estaria "subordinada a cap plataforma estatal" i que qualsevol contacte amb Podem havia d'acatar la constitució d'un grup parlamentari valencià, totalment independent. Però els dubtes sobre la legalitat del grup propi en cas que a la llista hi haguera Podem, començaven a ser seriosos. Aquest setmanari [vegeu "Podem o no podem, aquesta és la qüestió", núm. 1.622] va detallar els entrebancs que hi havia i que ja havien patit grups tan diferents com el PSC i Amaiur. En darrera instància, dependria de la voluntat de la Mesa del Congrés. Del seu color polític.

Entre el 12 i el 19 de setembre, un segon referèndum del Bloc -ara sí que determinant- concretava més i oferia la possibilitat de concórrer com a Compromís o liderant una candidatura més àmplia amb unes altres forces progressistes, que anteposara la seua marca, encapçalara les tres circumscripcions i disposara de grup propi. El 74% va decidir anar com a Compromís, exclusivament. El 27 de setembre, els pobres resultats de Catalunya Sí Que Es

Pot serien un argument afegit.

Podem feia dos mesos que es reunia amb representants de Compromís, però el Bloc, consegüent amb la decisió de les seues bases, va desmarcar-se a partir d'aquell moment. Iniciativa, en canvi, va mantenir-hi el contacte. Pel que fa a EUPV, Antonio Montiel i Àngela Ballester van dir-los de seguida que no hi comptaven.

"Som un partit, i com a partit, anhèl·vem la confluència", explica un dels líders d'Iniciativa, molest amb l'actitud del Bloc, que "va preguntar al seu referèndum per la coalició sencera, tot i que cadascú té la seua pròpia autonomia". "Nosaltres ens deixem la vida pels pactes i ells s'enduen els càrrecs", apunta en referència a Joan Baldoví i Jordi Sebastià, el diputat al Congrés i l'eurodiputat que ara té Compromís, tots dos nacionalistes. "Els nostres afiliats ja n'estan farts, de ser el boc expiatori", subratlla aquesta font.

De qualsevol manera, en una mesa nacional recent d'Iniciativa, Oltra va demanar als seus companys de partit que foren "amables" amb els socis de coalició. "Hem d'estimar-los", va pregar-los. Qui la coneix bé, assegura que Oltra mai no va contemplar un trencament. Mai. Quan li preguntaven si hi hauria un acord, remetia a l'"últim minut", aquell instant màgic en què Compromís acostuma a lligar els acords. "Per què els advocats ho presentem tot el darrer minut? Perquè al següent, ja no podem fer-ho", li agrada recordar.

Àngela Ballester, Íñigo Errejón, Sandra Mínguez i Antonio Montiel, en un acte de Podem al País Valencià. Ballester i Mínguez són les dues valencianes que formen part de la direcció estatal de la formació. La primera és qui ha bastit, de fa mesos, l'acord amb Compromís.

→ Pavor absolut

Al Bloc, li tremolaven les cames. Una ruptura, ara que Compromís ha assumit tant de poder, provocava pànic. Per això, el seu consell nacional, reunit el 31 d'octubre, va proposar una plataforma valencianista, més àmplia que la simple coalició amb Podem, i va convocar un tercer referèndum -telemàtic, per al 3 de novembre- a fi de validar-la. La primera opció instava a presentar-se "com a Compromís, liderant una plataforma valenciana, tal com va ser aprovat en el consell nacional", i la segona, exclusivament "com a Bloc Nacionalista Valencià". Ja no es proposava la via d'anar-hi com a Compromís, ni es deixava espai a una possible negociació perquè la coalició hi compareguera unida. Heus ací el punt d'inflexió.

Si la pregunta haguera obert la porta a aquesta opció, Iniciativa hauria sigut l'encarregada de tancar-la. Però el Bloc va estimar-se més de no agafar el pany, ni que fóra perquè quedaven 72 hores per registrar les coalicions preelectorals. El gran dubte és precisament aquest: com hauria reaccionat Iniciativa, davant la petició formal del Bloc d'anar com a Compromís? Val a dir que Gent de Compromís, en el seu referèndum, també havien mostrat la seua preferència per presentar-se com a Compromís, sense Podem.

La setmana anterior Enric Morera havia esbossat la idea d'una plataforma àmplia, que incloguera EUPV, Esquerra Republicana i representants de la societat civil, amb una marca paraigua que aigualiria el pes de Podem. Una proposta voluntarista, que arribava en el temps de descompte i que va comunicar a la trobada anual de

Valencians pel Canvi, celebrada el 23 d'octubre. Aquell dia, Montiel va assumir que el grup parlamentari propi era difícil per qüestions legal, i en concloure l'acte, quan ja només quedaven unes poques persones a la sala, Morera va esclatar. Es va treure l'americana, va arromangar-se la camisa i va assenyalar Montiel amb el dit: "Toni, si trenques Compromís, aniré a per tu!"

Qui més qui menys es reposicionava. Fran Ferri i Vicent Marzà van publicar l'article "És l'hora del Congrés de Compromís", en què reclamaven un congrés constituent que diluïra les diverses sigles i enfortira el projecte en comú. Des de Madrid, Íñigo Errejón acceptava la creació de tres grups "nacionals": un de català, un

INICIATIVA VA CEDIR A CANVI QUE EL BLOC VALIDARA EL PACTE AMB PODEM, SI EUPV REBUTJAVA L'OFERTA

de gallec i un de valencià. Aquesta era, de fet, una de les grans reivindicacions del Bloc, però la seua concreció dependrà de la Mesa, en existir un altre grup de Podem al Congrés. I, tal com va avançar l'edició digital d'EL TEMPS, es va plantejar un pacte amb Esquerra Unida, anomenat Decidim, que encarnava l'esperit de la plataforma valencianista que es pretenia articular.

"A mi, Mónica Oltra em representa", sentenciava Juan Carlos Monedero, un

altre cofundador de Podem, en un acte a Elx. Mentrestant, el 2 de novembre, el dia abans del referèndum definitiu del Bloc, Morera es reunia a l'Octubre Centre de Cultura Contemporània amb una vintena d'entitats progressistes i sindicats, als quals va explicar el projecte de plataforma. Amb Esquerra Unida, però, ningú no hi parlava.

Les últimes hores

Pau Belda té 24 anys. És llicenciat en Economia i ja va formar part de la comissió negociadora de Podem en el Pacte del Botànic. Va acompanyar Àngela Ballester a la reunió trilateral amb Compromís i EUPV celebrada el dimarts 3 de novembre.

—Fem-ho ràpid, que vull marxar.

Qui marcava el ritme era ell. La delegació de Podem havia acudit a la seu de Compromís situada al carrer de Guillem de Castro, on havien quedat amb els negociadors de Bloc, Iniciativa i Verds-Equo. Als tres representants d'Esquerra Unida, van citar-los a la nova seu de Compromís, a la plaça del Pilar, i fou Belda, qui els ho va deixar clar.

—No estem en una negociació: ens heu de dir si ho accepteu o no.

Acceptar exactament què? Ni Podem ni Compromís no van posar papers a la taula, sinó que Belda es va limitar a comunicar-los els llocs que els assignaven a les tres llistes: el sisè per València, el quart per Alacant i el tercer per Castelló. Bé, també li va recordar a EUPV que era Podem qui havia "capitalitzat" el canvi polític al País Valencià, obviat la feina opositora a les Corts. Emili Mira, en nom d'Iniciativa, va estalviar-se les paraules agreujades, però també va anar pel dret: "Això és el que us podem oferir".

Podem i Compromís van demanar dos recessos. Els tres membres d'Esquerra Unida van eixir al carrer, i durant la segona aturada, Àgueda Micó va marxar de la seu visiblement afectada. Lluismi Campos, també del Bloc, va fer com ella i va abandonar la reunió.

L'endemà, dimecres 4, Montiel va trucar a Estefania Candel, negociadora d'EUPV, per tal de demanar-li disculpes,

i de passada, va suggerir-li que Esquerra Unida ocupara el número 1 per Castelló –reservat a Compromís– amb la condició que aquesta formació no signara la candidatura davant la Junta Electoral. Abans, de bon matí, Montiel ja s’havia posat en contacte amb Ignacio Blanco, ex-síndic parlamentari pertanyent al sector crític, a fi que actuara com a facilitador. Blanco va defensar a Twitter que “la unitat és el camí”, alhora que demanava “respecte” pels més de 100.000 votants d’EUPV. “Potser el 20D alguns s’adonaran que han perdut tres escons per no donar-ne un. Unitat, trellat”, va escriure. Montiel va dir-li a Blanco que l’objecte de la reunió de dimarts era “prendre un cafè”. “No era cap negociació, ens va convocar el Bloc sense que nosaltres en sabérem el motiu”, va explicar-li, però el ben cert és que va ser Pau Belda, el conductor de la cita.

Esquerra Unida hi anava amb recel. Pablo Iglesias no sols havia intentat fitxar el seu referent, Alberto Garzón, sinó que va sondejar tres persones més, entre les quals Esther López Barceló, ex-diputada a

les Corts, a qui volia com a número 1 per Alacant, la capçalera reservada a Podem en el pacte amb Compromís. D’allò ja feia uns mesos, però ella, en qualsevol cas, va negar-se a prendre part en cap candidatura on no hi haguera EUPV.

A la següent trobada, la del dijous 5, Podem i Compromís tampoc no van presentar cap paper en concret. Van oferir el número 4 per València, el 3 per Castelló i el 5 per Alacant. Les assemblees d’Unitat Popular, la plataforma on hi ha immersa EUPV, se celebraven aquella vesprada, i totes tres havien de ratificar l’acord, però els ponents van arribar sense cap paper a la mà. De nou, no n’hi havia cap. A Alacant, el cinquè lloc es considerava “una ofensa”, i calia que l’acord fóra aprovat per les tres assemblees. Finalment, cap ni una no va fer-ho, tot assumint el risc de quedar sense representació a partir del desembre.

La mitjanit anterior, després de quatre hores de reunió, l’executiva de Compromís havia acordat oferir-los el 4 per València en detriment d’un diputat que en teoria corresponia a Iniciativa. La clau de volta

DINS I FORA DE L’ACORD. A sota, d’esquerra a dreta, Miquel Real (Iniciativa), Enric Morera (Bloc), Àngela Ballester (Podem) i Julià Álvaro (Verds-Equo), en registrar a la Junta Electoral la coalició Compromís-Podem-És el Moment, un dels lemes de Podem. A la imatge del costat, la coordinadora d’EUPV, Marga Sanz, i el seu diputat al Congrés, Ricardo Sixto, que van rebutjar l’oferta –no escrita, a més– de pacte.

era la condició establerta per Iniciativa: si EUPV no acceptava l’acord, el Bloc acceptaria la coalició amb Podem, tot just allò que havien refusat en diverses executives i consells nacionals.

En un recés, Àgueda Micó va explicar que era possible que EUPV no ho acceptara, i va proposar que, en aquest cas, els llocs que deixaren buits els ocuparen persones independents, una manera de *disfressar* com a plataforma el pacte bilateral amb Podem, però Iniciativa es va negar en redó. “Això és un insult!”, va dir algú, i Pasqual Mollà, fins i tot, va dir que se n’anaven. Mónica Oltra, que va moderar la reunió, va dir que d’allà no marxava ningú i, davant la tensió acumulada, el Bloc va donar-hi el vist-i-plau. Els nacionalistes Ricard Chulià i Óscar Peris van votar-hi en contra, i Víctor Arroyo, de Gent de Compromís, també.

Al Bloc n’hi havia que no eren partidaris de “salvar els comunistes espanyols”, de “reviscolar un moribund” que travessa una situació econòmica delicada, una opinió compartida per Pasqual Mollà. Algú

GENT DE COMPROMÍS VA DEMANAR, EN VA, LA CELEBRACIÓ DE PRIMÀRIES ENTRE LES 22.000 PERSONES APUNTADES AL CENS

→ fins i tot va recordar que Ricardo Sixto, el candidat d'EUPV al Congrés per València, fou qui va tramitar l'expedient d'expulsió de Mónica Oltra i Mireia Mollà.

Gent de Compromís, de la seua banda, va demanar la celebració de primàries express entre les 22.000 persones apuntades al cens de militants i simpatitzants, però Iniciativa va dir que ja havia escollit els seus candidats a les assemblees internes. El Bloc sí que va garantir que en faria unes obertes a la ciutadania, per a decidir els que li corresponen a ell.

Sense temps material de convocar un consell general de la coalició i després de la negativa d'Esquerra Unida a accedir-hi, la decisió final restava en mans del Bloc, que no havia pogut articular la plataforma

àmplia i transversal a què Morera aspirava. La votació del consell nacional telemàtic convocat urgentment per divendres, 6 de novembre, va validar la coalició electoral Compromís-Podem-Ès el Moment per un ajustadíssim 52% dels vots emesos.

Tot seguit, quatre membres de la coalició i Àngela Ballester, en representació de Podem, van acudir al notari, on van signar un protocol que Esquerra Unida mai no va tenir a les seues mans. En realitat, el seu nom, no hi era. És document externs, que explica amb precisió com s'estructurarà la coalició en qüestió.

A l'òrgan de coordinació política, per exemple, Podem tindrà tres membres, i el Bloc, Iniciativa i Verds-Equo, un cadascun. I si el grup parlamentari no es pot consti-

tuir, els diputats de Podem emigraran al de Podem, on conformarien un "subgrup", mentre que els de Compromís, de la seua banda, anirien al grup mixt.

Tot plegat, a més, sense haver consensuat un programa en comú, un altre retret que posava EUPV i que el Bloc va establir com a requisit clau per arribar a qualsevol tipus d'entesa. *Un final made in Hollywood*, com els de Woody Allen.

Otra vuelta de tuerka a Compromís, que diria el polifacètic Pablo Iglesias. I, en efecte, així que l'acord va registrar-se oficialment, va començar a circular propaganda electoral del seu rostre i el de Mónica Oltra, amb els dos logotips de Compromís i Podem. Els cromos de Cristiano i Messi, junts. La dupla somiada, per fi. ●

PROGRAMA

Dilluns 2	CEIP Sant Andreu	Animació lectora El mirall d'Àfrica, EDGAR JUAN, Editorial Denes
Dimarts 3	CEIP Sant Andreu	Animació lectora Versos de colors, FINA GIRBÉS, Onada Edicions
Dimecres 4	CEIP Sant Andreu	Animació lectora L'illa del tresor, ROBERT LOUIS STEVENSON, Edicions Bromera Contacontes TÀNIA MUÑOZ
Dijous 5	CEIP Sant Andreu	Animació lectora L'increïble viatge a l'illa Gran, JOSEP MILLO, Edicions Bromera
Divendres 6	CEIP Sant Andreu	Animació lectora L'increïble viatge a l'illa Gran, JOSEP MILLO, Edicions Bromera
Tots els col·legis		Les lletres al carrer
Casa de la Cultura	Teatre	Parauls majors, L'HORTA TEATRE
22.30 hores		
Dilluns 9	CEIP Les Comes	Animació lectora La tele no funciona, ENRIC LLUCH, Edicions Bromera
Dimarts 10	CEIP Les Comes	Animació lectora El mirall d'Àfrica, EDGAR JUAN, Editorial Denes
Dimecres 11	CEIP Les Comes	Animació lectora Els 4 Sherlocks. Un robatori molt esportiu, JESÚS CORTÉS, Edicions Bromera Contacontes TÀNIA MUÑOZ
Dijous 12	CEIP Les Comes	Animació lectora Marc i el poder sobre el temps, MERCÉ CLIMENT, Onada Edicions
Divendres 13	CEIP Heretats	Animació lectora El flautista d'Hamelin, GERMANS GRIMM, L'Eixam Edicions

Dilluns 16	CEIP Heretats	Animació lectora El mirall d'Àfrica, EDGAR JUAN, Editorial Denes
CEIP Batallar	Animació lectora El mirall d'Àfrica, EDGAR JUAN, Editorial Denes	
Dimarts 17	CEIP Heretats	Animació lectora Marc i el poder sobre el temps, MERCÉ CLIMENT, Onada Edicions
CEIP Batallar	Animació lectora El llibre de les bèsties, RAMON LLULL, Edicions Bromera	
Dimecres 18	CEIP Heretats	Animació lectora Un estiu a la Marina Alta, CARME MIQUEL, Editorial Denes
CEIP Batallar	Animació lectora L'increïble viatge a l'illa Gran, JOSEP MILLO, Edicions Bromera Contacontes, TÀNIA MUÑOZ	
Dijous 19	CEIP Heretats	Animació lectora Els 4 Sherlocks. El robatori molt esportiu. JESÚS CORTÉS, Edicions Bromera

Divendres 20	CEIP Heretats	Animació lectora El mirall d'Àfrica, EDGAR JUAN, Editorial Denes Contacontes TÀNIA MUÑOZ
Biblioteca	Poesia	Presentació de la publicació L'Albufera (Palus Naccararum) JOSEP LOZANO, Edicions Bromera
20.00 hores		
Dissabte 21	Casa de la Cultura	Música: Botifarra a Banda PEP GIMENO BOTIFARRA I LA BANDA SIMFÒNICA DE LA FILHARMÒNICA ALCUDIANA
22.30 hores		
Dilluns 23	IES Èvols	Animació lectora L'increïble viatge a l'illa Gran, JOSEP MILLO, Edicions Bromera
Dimarts 24	IES Els Èvols	Animació lectora Una lectura perillosa. LOURDES BOIGUES, Edicions Bromera
Dimecres 25	IES Els Èvols	Animació lectora Misteris S.L. FRANCESC GISBERT, Edicions Bromera
Dijous 26	IES Els Èvols	Animació lectora Ficció, CARLES ALBEROLA. PASQUAL ALAPONT, Edicions Bromera
Divendres 27	Casa de la Cultura	Inauguració de l'Exposició i presentació del llibre JOC. ESPAI I XARXA DE LA PILOTA, LA CULTURA I LA TRANSICIÓ, Això és com tot. Cultura Popular Contemporània
20.00 hores fins el 22 de desembre		
Casa de la Cultura Sala Ovidi Montllor	Grup de Lectura La Butaca (Associació d'Espectadors de l'Alcúdia)	Lectura dramatitzada Urgències vitals, URBA LOZANO, Edicions Bromera
22.30 hores		

